

Arrest

nr. 128 376 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gelet op 's Raads arrest nr. 127 134 van 17 juli 2014 en 's Raads (verbeterings)arrest nr.127 621 van 29 juli 2014 waarbij de partijen worden opgeroepen (opnieuw) te verschijnen op de openbare terechtzitting van 22 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN DER SCHUEREN die loco advocaat R. JESPERS verschijnt en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij aan enkel aspecten van verzoekers asielaanvraag geen geloof hecht en omdat verzoeker zich elders in Bangladesh zou kunnen vestigen om nieuwe problemen met maobadi uit de weg te gaan.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2 en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij op basis van de informatie in het administratief dossier tot een risicogroep behoort omdat hij een eigen winkel had en dus een doelwit is van donatiecampagnes en omdat hij op dorpsniveau politiek actief was.

Verzoeker betwist niet dat Kathmandu voor hem bereikbaar en toegankelijk is; dat hij daar verschillende maanden heeft gewoond zonder problemen en tewerkgesteld was; zijn gezin daar verblijft en zijn kinderen er school lopen. Verzoeker betwist voorts niet dat zijn probleem met de Maobadi van lokale aard was, namelijk in zijn dorp van herkomst, de plaats waar hij een winkel had. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt tevens dat anno 2014 de politieke bewegingsruimte in Nepal volledig genormaliseerd is voor alle partijen van het volledig politieke spectrum. Het komt wel voor dat Maoïstische organisaties via open donatiecampagnes geld eisen maar voor de slachtoffers van deze campagnes is het vandaag veel gemakkelijker dan vroeger om met de Maoïsten te onderhandelen. Vaak wordt zelfs geen bedrag vooropgesteld en zijn de maoïsten reeds tevreden met bescheiden giften. Zelfs wanneer absurd hoge sommen geëist worden, is het duidelijk dat er nog stevig onderhandeld kan worden. Verder blijkt ook dat gewone burgers niet langer het slachtoffer zijn en enkel de grote rijken nog een zeker risico lopen (subject related briefing “Nepal” “Veiligheidssituatie in Nepal”, 5 april 2013, 22). Verzoeker toont niet aan dat hij behoort tot de risicogroep van grote rijken.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt ook dat gericht politiek geweld vanwege de Maobadi niet meer voorkomt. Een uitzondering betreft heel specifieke, omstandige en lokale highvoltagesituaties waarin lokale Maobadi gewelddadig zullen optreden tegen lokale tegenstanders, bijvoorbeeld naar aanleiding van lokale verkiezingen (subject related briefing “Nepal” “Veiligheidssituatie in Nepal”, 5 april 2013, 32). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij het risico loopt het slachtoffer te worden van gericht politiek geweld, aangezien hij verklaarde dat hij niet meer actief was voor zijn partij sinds de partijbijeenkomst van 16 februari 2008.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. Ter terechtzitting, alwaar verzoeker uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 mei 2014, wijst de advocaat van verzoeker er op dat het asielrelaas van verzoeker niet betwist wordt, doch dat gesteld wordt dat voor hem een intern vluchtalternatief voorhanden is waardoor hij terug kan naar Kathmandu. Hij vindt het vreemd dat gesteld wordt dat verzoeker geen concrete feiten anno 2014 in het land van herkomst kan aantonen, daar hij in 2010 is aangekomen in België en pas drie jaar later werd gehoord. De advocaat van verzoeker wenst opnieuw te benadrukken dat een mogelijke dreiging nog aanwezig is daar de informatie waarop de verwerende partij zich baseert bij het nemen van de bestreden beslissing zelf aanhaalt dat er talrijke uitzonderingen bestaan, zoals in het geval van lokale tegenstanders, dat gezien de problemen van verzoeker van lokale aard zijn, de informatie toegepast dient te worden op zijn situatie. De verwerende partij wijst er op dat het feit dat verzoeker reeds vier jaar in België is waardoor hij geen concrete feiten ten aanzien van Kathmandu kan aantonen, geen afbreuk doet aan de verklaringen van verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie, waardoor kan verwacht worden dat hij zich informeert, dat het intern vluchtalternatief redelijk is en niet aangetoond wordt dat Kathmandu niet veilig is. Verzoeker repliceert bij monde van zijn advocaat dat het feit dat zijn familie in Kathmandu is en hij hier is wel degelijk aantoont dat hij bedreigd wordt, dat hij anders bij zijn familie zou zijn en niet hier alleen in België. Verder wijst hij er op dat het feit dat hij geen concrete feiten kan aantonen te wijten is aan het feit dat zijn familie niet bedreigd wordt, doch wel hij zelf. Verzoeker voert nog aan dat hij niet terug kan uit vrees voor zijn leven, alsook doordat er geen regering is, doordat er altijd problemen zijn en het voor hem gevaarlijk is en dat er geen bescherming is.

De Raad stelt vooreerst vast dat de beschikking d.d. 8 mei 2014 een materiële vergissing bevat waar (bovenaan) wordt gesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat *“de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij aan enkel aspecten van verzoekers asielrelaas geen geloof hecht en omdat verzoeker zich elders in Bangladesh zou kunnen vestigen om nieuwe problemen met maobadi uit de weg te gaan”*, terwijl hier Nepal wordt bedoeld. Dit blijkt overigens duidelijk uit het vervolg van de beschikking van 8 mei 2014 waar telkens duidelijk naar ‘Nepal’ wordt verwezen. Ook uit het horen van verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, blijkt duidelijk dat zij zich niet hebben vergist omtrent het feit dat geoordeeld wordt dat verzoeker zich elders in Nepal zou kunnen vestigen om nieuwe problemen met de maobadi uit de weg te gaan. Er moet dan ook worden gesteld dat het feit dat de beschikking een materiële vergissing bevat, niet toelaat te besluiten dat de belangen van verzoeker hierdoor op enige wijze werden geschonden.

Verzoeker benadrukt, bij monde van zijn advocaat, dat een mogelijke dreiging nog aanwezig is daar de informatie waarop de verwerende partij zich baseert bij het nemen van de bestreden beslissing zelf aanhaalt dat er talrijke uitzonderingen bestaan, zoals in het geval van lokale tegenstanders, en stelt dat gezien zijn problemen van lokale aard zijn, de informatie toegepast dient te worden op zijn situatie. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt echter de grond in de beschikking waar met betrekking tot de uitzonderingen waarvan, zo stelt de Raad vast, sprake in de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier het volgende wordt gesteld: *“Uit de informatie in het administratief dossier blijkt ook dat gericht politiek geweld vanwege de Maobadi niet meer voorkomt. Een uitzondering betreft heel specifieke, omstandige en lokale highvoltagesituaties waarin lokale Maobadi gewelddadig zullen optreden tegen lokale tegenstanders, bijvoorbeeld naar aanleiding van lokale verkiezingen (subject related briefing “Nepal” “Veiligheidssituatie in Nepal”, 5 april 2013, 32). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij het risico loopt het slachtoffer te worden van gericht politiek geweld, aangezien hij verklaarde dat hij niet meer actief was voor zijn partij sinds de partijbijeenkomst van 16 februari 2008.”* Hij onderneemt hiertoe geen poging en brengt evenmin iets in tegen de grond in de beschikking waar met betrekking tot de open donatiecampagnes van Maoïstische organisaties wordt (vast)gesteld dat *“gewone burgers niet langer het slachtoffer zijn en enkel de grote rijken nog een zeker risico lopen (subject related briefing “Nepal” “Veiligheidssituatie in Nepal”, 5 april 2013, 22). Verzoeker toont niet aan dat hij behoort tot de risicogroep van grote rijken.”*

In tegenstelling tot wat verzoeker op zeer algemene wijze oppert, toont het feit dat zijn familie in Kathmandu is en hij hier geenszins aan dat hij in zijn land van herkomst wordt gezocht of bedreigd, noch dat er, daargelaten de geloofwaardigheid van zijn verklaarde problemen die, zoals hij zelf (opnieuw) aangeeft, van lokale aard zijn, voor hem geen intern vestigingsalternatief voorhanden is, in de eerste plaats te denken aan de hoofdstad Kathmandu of elders in het land. Verzoekers stelling dat hem niet kan verweten worden dat hij (ten aanzien van Kathmandu) geen concrete feiten anno 2014 in het land van herkomst kan aantonen daar hij in 2010 in België is aangekomen en pas drie jaar later werd gehoord, gaat voorbij aan de (in de bestreden beslissing gedane) pertinente vaststelling dat, op basis van verzoekers verklaringen, blijkt dat, ondanks het feit dat Maobadi op het hoogste zouden zijn van het verblijf van zijn familie in Kathmandu, zijn familie de afgelopen jaren geen problemen kende met de Maoïsten in Kathmandu, dat gevraagd naar het feit of verzoekers problemen na zijn vertrek nog gevolgen hebben gekend hij enkel aangaf dat Maobadi zijn familie in Argkhanchi bedreigde en dat hij geen gewag maakt van problemen in Kathmandu, dat zijn vermoeden dat hij problemen zou kennen met Maoïsten in Kathmandu om deze reden wordt ontkracht en niet op enig objectief gegeven berust. De verwerende partij wijst er terechtzitting verder terecht op dat het feit dat verzoeker reeds vier jaar in België is waardoor hij geen concrete feiten ten aanzien van Kathmandu kan aantonen, geen afbreuk doet aan de verklaringen van verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie, waardoor kan verwacht worden dat hij zich informeert. Verzoekers algemene verschoning dat het feit dat hij geen concrete feiten kan aantonen te wijten is aan het feit dat zijn familie niet wordt bedreigd, doch wel hij zelf, neemt niet weg en doet niets af aan de (in de bestreden beslissing gedane) pertinente vaststelling dat hij geen concrete feiten of elementen aanbrengt die zouden kunnen doen besluiten dat hij anno 2014 in geval van terugkeer naar Kathmandu problemen zou kennen met Maobadi. Met zijn stelling dat zijn familie (in Kathmandu) niet bedreigd wordt, doch wel hij zelf, gaat verzoeker immers voorbij aan het feit dat, daargelaten de geloofwaardigheid van zijn verklaarde problemen, hij verklaarde en ook ter terechtzitting opnieuw er op wijst dat zijn problemen van lokale aard zijn. Uit niets blijkt aldus en hijzelf toont het tegendeel geenszins *in concreto* aan, noch maakt hij dit enigszins aannemelijk, dat voor verzoeker *a priori* in Nepal een intern vestigingsalternatief uit te sluiten valt.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot enkele algemene beweringen, zoals o.a. dat het in zijn land van herkomst voor hem gevaarlijk is en er geen bescherming is, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 8 mei 2014 opgenomen grond.

1.4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

2. Rechtspleging

Het verzoek tot wraking gericht tegen mevrouw M.-C. Goethals is zonder voorwerp. Voornoemde magistraat is immers geen waarnemend voorzitter in onderhavige zaak.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,
dhr. A. DE LUYCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

N. VERMANDER